

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

In solennitate apparitionis Domini nostri Iesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

VI
A

tametsi ita loquimur. Non enim solum culpas arguimus perpetratas, sed ne fiant, etiam pramonendo impedire desideramus. Propterea enim plerumque contra vitia predicamus, ne singularia capitula & reprehensiones crebras facere cogamur, putantes bonis mentibus sufficere vel pro emendatione, vel pro vitiorum euitatione, predicationem quae sit ad omnes. Bona enim mens, bona voluntas, non expectat singularem sui reprehensionem: sed mox ubi didicerit in se labem aliquam, vltro occurrit vt emendetur. Propterea enim predicationes fiunt, vt auditoribus vitia & peccata ostendantur, arguantur, arceantur, emendantur aut caueantur. Atque ideo auditoribus ea quae conueniunt, dici debent. Nam si contra vsuras, si contra adulteria, si contra negotiatorum fraudes vobis predicarem fratres, quid agerem? prorsus nihil. Monachis monastica sunt inculcanda instituta, atque vt sui sint iurifurandi, quod Deo fecerunt memores, discantq; spiritu viuere, & mortificatis vitijs Deo vacare instituendi sunt: & quamuis alia fortasse libentius, non tamen fructuosius audiuntur. Si enim in sermonibus forte quispiam tangitur, vt sentiat sibi haec esse quae dicuntur necessaria, gaudendum est, quod sermo ociosus non fuit. Sed si bona sit voluntas, locum etiam inueniet vbi quiescat, & gratia Dei accedente fructum producat. Quod si mala sit audientis voluntas, is qui praedicat, si veritatem doceat, absq; culpa est, si auditor scandalizatur, hoc est, si sua obstinatione peior efficitur. Sic enim contigit & Domino Iesu, quod quidem audientes illum scandalizati sunt, quidam abierunt retrorsum. Et nos cum Paulo Apostolo odor sumus vitae bonis in vitam, & odor mortis malis in mortem. Verum, sicut praedixi, non vt haec ita sint in vobis, haec loquimur: sed ne tentet vos Satanas, vestram filij imbecillitatem pramonendo erigamus. Cuius vt astutias euadamus, pramuniat quae so nos sua gratia Iesus Christus Dei & Virginis filius, qui est benedictus in secula, Amen.

Prædicationum utilitas & effectus qui sint.

Rom. 8. Monachi qualiter instituendi sint.

Verbum Dei prædicanda quamuis auditores aliqui scandalizentur.

Matt. 15.

Ioan. 9.

2. Cor. 2.

Acto. 1.

IN SOLENNITATE APPARITIONIS DOMINI nostri Iesu Christi.

Quae munera Christo offeramus, & de stabilitate monachorum virtutisq; difficultate. Sermo I.

Obtulerunt Magi Domino munera, aurum, thus & myrrham. Matth. 2. Quicquid ad historiam festiuitatis hodiernae atinet fratres charissimi facis Euangelium, eiusque elucidationes nobis significant. Hoc nobis tantum restat inquirendum, vt quid nobis in his eruditionis proferatur, intelligamus. Tres Magi primitiae sunt gentium in fide, qui cum muneribus quaesierunt adorare Deum. Nullam hi receperant legem, nullam promissionem a Deo, praeter eam quae Balaam hariolo reuelata fuerat: cuius, notitia ad eos putatur peruenisse, quandoquidem astrorum contem plationi insistebant. Hi itaque dum stellam singularem, & praeter aliarum morem fulgentem ac situatam cernerent, in eius admiratione attoniti, quid per eam significaretur edoceri cupiebant. Quam cum regis esse magni, regis Iudaeorum didicissent, illico eadem duce, & Spiritu sancto trahente, vbi Christus natus fuerat, ad locum peruenerunt, offerentes eidem regi

Tres Magi primitiae gentium. Num. 24.

Munera à
religiosis
Deo offerē-
da quæ sint.
Psal. 65.
Castitas
quomodo
si seruanda.

Cogitatio-
nes quando
peccatum
mortale pa-
niant.

Quantam
nobis mun-
diciam Deus
exigat.

Paupertas
religiosorum
qualis esse
debeat.

regi infanti munera. Charissimi fratres, nos sumus, qui huc stella duce, id est, qui diuina gratia nos illustrante, peruenimus. Neque enim aliud quid nos huc ad Christum pertraxit (si tamen purè Deum quaesiuimus) nihil aliud nos conuertit, quàm lux diuinæ gratiæ, hæc sumus vocati, hæc etiam sumus traditi ad Christum. Non igitur iam sumus gratiæ Dei ingrati: offeramus oportet munera, reddamus vota Domino, quæ distinxerunt labia nostra. Quæ: Castitatem, paupertatem, obedientiam. Castitatem, ut non solum ab omni opere carnis impolluti, verùm etiam à cogitatione & affectione mundi firmi. Os contineat se à verbis impudicis & scurrilibus, manus atque omnia membra à lasciuia abstineant. Cor à delectatione quacunque carnali temperet. Atque ut breuiter dicam, profligata vndeunque atque omnium tam carnalium quam spiritus illecebra, in castitate, in puritate & sinceritate templum Dei sanctum efficiamur. Quam breuis est delectatio, pro qua amittitur æterna beatitudo, quam vilis, quam spurca, quam denique nulla? Certum sit vobis charissimi, si quis in corde suo vltro voluet retineatque cogitationes de luxuria, aut alio quocunque peccato mortali, propterea quod consentit in delectationem rei cogitatæ, tamen si opere nolit, quamuis posset perpetrare, quæ cogitat: sed sponte delectatur, inquam, in delectatione peccati cogitatum peccat mortaliter, & Dei se facit regni exhæredem: secus si inuitus atque resistens patitur. Videte igitur quanta mundicia velit templum suum seruari Deus, quando non sinit, sed vetat sub æternæ damnationis pœna, ne ore, ne corde, ne mente, neve quocunque alio modo consentiamus peccato, ne sponte post deliberationem rationis permittamus, ut aliquid sit in nobis (cuius habemus potestatem) quod amicitiam habeat cum hoste suo, id est, cum peccato. Omnia namque membra, omnes cogitatus, omnes affectus, omnem denique intentionem nostram vult esse in nobis sancta, casta & pura. Videant igitur nunc, qui consentunt, quomodo clarè exprimant, si vel cogitationis delectationem, id est, peccati cogitatum ac voluptatem in corde retinuerint volentes, quamuis faciendi nullam habuerint voluntatem: quia si habuerint voluntatem cogitandi, idque propter delectationem quæ est in re cogitata, quæ res si in suo foret genere peccatum mortale, etiam delectatio cogitationis voluntaria, erit mortalis. Porro ijs qui inuici phantasijs vexantur carnalibus atque renitentur, magis est ipsa tentatio ad virtutis exercitiuni, quam ad peccatum. Quicquid enim contra voluntatem nostram sentimus, quamlibet malum sit, nos non inquinat. Itaque Christo manus impolluta castitatis offeramus. Deinde alterum quod volumus, est paupertas, qua nullius rei dominium aut proprietatem habeamus, sed vsum tantum ad prælati voluntatem mutabilem ac reuocabilem. Vnde absque violatione nulla est monacho copia (nisi administrationem sibi aliquam habeat commissam, quam bona fide pro voluntate prælati exequatur) quippiam magni parui dandi, aut à se alienandi. Alienandi dico, non solum à monasterio, sed etiam à seipso. Quapropter nequaquam absque vicio proprietatis monacho licet dare vel monacho alteri, vel fratri quicquam sine licentia, quia nullius rei habet potestatem sed tanquam eorum quæ sibi accommodata sunt à prælato vsum duntaxat habet solum, siue sit cibus, siue potus, siue res aliæ quæcunque. Quem vsum si retinuerit, tas illi non erit alteri, quam prælati.

Prælato aut ei à quo iussu prælati accepit, reddere, nisi consensum prælati aliter habuerit faciendi. Ad paupertatis præterea obseruantiam necessarium est omnium quæ ad vsum habet, aut quorum vsum habet monachus, esse animo liberum atque alienum, quo paratus sit non solum absque verborum contradictione, sed etiam absque animi murmuratione atque tristitia ad præsentis voluntatem liberè resignare atque relinquere quicquid habet. Si ita se monachus inuenit coram Deo, is gaudeat & gratias agat quod munus sanctæ paupertatis Christo offerendum habeat. Porro se aliter se inuenierit, vt aut det recipiatve quippiam sine licentia, aut vt clam velit esse prælato quod tractat, aut vt æquanimiter ferre non possit, si ab eo prælatus aliquid tollat, proprietarium non pauperem se cognoscat. Ideoq; poeniteat, & se antequam iudicetur à Domino, corrigat. Tertium quod Deo obtulimus & seruare debemus, est obedientia, vt nullius rei contradictionem aut electionè habeamus aliã, quã eã qua diuinæ obtemperandũ est, aut prælati (si constiterit) voluntati. Hic truncatur omnis tergiversatio, omnis excusatio, omnis exceptio, quia nudè, plenè ac integrè seruare debemus obedientiam. Non oportet te monache discutere, quare tibi hoc magis quam alteri præcipiatur, nec quare illud fieri iubeatur, est persequendum: sed cauendum magis, ne prauaricationis incidas periculum, neve obedientiæ perdas meritum. Agendum est potius, vt abnegationis tuæ referas fructum. Hoc igitur tantum cura, vt sine murmure & tristitia per te fiat, quod prælatus iusserit faciendum. O quam fatui sunt & insipientes, qui licet obediant, cum murmure tamen faciunt, quæ debent. Laborem enim sibi augent, conscientiæ hilaritatè atque serenitatem tollunt, gaudium & pacem cordis à se procludunt & fructu atque mercede, imò gratia diuina (quam humiliter obtemperando sibi potuissent comparasse maiorem) se spoliant. Hæc sunt munera quæ Deo promissimus offerenda. Non tamen hæc tantum tria vota, sed alia etiam, puta conuersionem morum, stabilitatem ac perseverantiam Deo promissimus. Conuersionem morum, vt videlicet vitam nostram regulemus iuxta statuta nostra, sanctionesq; patrum nostrorum. In quibus cum præcipua sint conuersionis instrumenta, silentium & solitudo, cum maiori dispendio profectus spiritualis hæc deseruntur. Ostendat mihi quis bonum monachũ, qui non seruet silentium ac solitudinem. Impossibile est dari. Nam absque silentio & solitudine, is qui ex sua vocatione ea debet obseruare, nemo fiet spiritualis. Quomodo enim fieret per diuinam offensam & statutorum suorum transgressionem? Quocirca quisquis hæc contemnit, Deum contemnit, quia suam loquendi libidinem diuino beneplacito & propriæ saluti anteponebat. Magis enim eligit Deum offendere, quàm homini fratri in transgressionè eadem complici non acquiescere. Magis vult gratiam Dei à se, quam hominis amicitiam perniciosam (quæ contra Christum, contraque eiusdem beneplacitum conciliata est) elongari.

Heu infelix quisquis ad transgressiones conuersionis tuæ facilis, leuis aut contumax, quisquis abiecto Dei timore, quæ Deum offendunt tractare, aut agere non formidas. Quid proderit tibi huius aut illorum fauor aut amicitia super Christum non fundata, nec virtutibus, sed tentationibus & trans-

Paupertas affectionis vt sit nec essaria.

Proprietarium quantum constituant.

1. Cor. 11. Obedientia religiosorum qualis esse debeat. Obediendum esse absque discussione & murmure

Conuersionem motum que sit.

Nemo absque silentio & solitudine spiritualis.

Amicitia contra Deum conciliata quam sit perniciofa.

Errantium
multitudo
non facit
errori patro-
cinium.
2. Tim. 3.

Rfa. 125.
Matt. 3.
Luc. 3.

Stabilitas &
perseueran-
tia religiosi
necessaria
quæ sit.

Virtus vt
circa diffici-
lia versetur.

Virtutis ve-
ra probatio
quæ.

gressibus conciliata? Nonne cuncta, quibus homo innititur, Deo suo cepto, fallunt, deserunt: nec tunc excusabunt iuuabuntve nos, cum ad Christi tribunal rapiemur? Non dicere potes: Ego alios sic vidi transgredi. Nunquam exempla praua te excusabunt? Aut dicere ne potes? Metuebam persecutionem malorum, ided cogebam me illis conformare. Metuebas homines, non metuebas Deum? Nescis quia Paulus te præmonuit: *Omnes qui pie volunt viuere Christo, persecutionem patientur?* Sine ergo vt rideant te alij, sine vt murmurent. Semina tu interim lachrymas: veniet tempus vt in exultatione moras. Veniet tempus vt tu epuleris ab vbertate fructuum manuum tuarum. Verò, qui tuam deuotionem spernunt aut calumniantur, in tribulatione maxima erunt. Siquidem quando omnis arbor sterilis exciderit & in ignem mittetur, tunc & ipsi non solum oia, verum etiam & multò plus mala subibunt. Verùm illis sicubi sunt relictis, vos charissimi memores propitiam vestri, tendatis semper ad perfectionem, nec regredi, sed progredi semper festinetis. Curate vt odorem sancti feruoris, bonumque exemplum nouit posterioribus vestris relinquatis, quo in vita vestra non minus, quam in istis legant, quid liceat aut quid non liceat. Postremo, stabilitatem & perseuerantiam Deo ita promissimus nos & hoc in loco stabiliri, & in hoc viuere genere perseuerare. Propterea nusquam absque transgressione fas est vel in animum admittere cogitationem de mutando loco vel statu. Videant quoties contra suam professionem agant, si qui sunt, qui non solum intra se cogitant, sed nihil etiam non tentant, mouentes omnem lapidem, vt sui emersionem, rupta loci stabilitate, ad aliud monasterium impetrent. Vt licet neminem, qui sua id ausus fuerit temeritate rogare absque graui animæ iactura, emissionem huiusmodi sciant impetrasse, neminem videant meliorem inde, sed infirmiore multo factum, propterea quod ante à suis passionibus sit victus, quodque ea, quæ contra Deum & suam professionem sunt, impetunitate sua impetrauerit, atque ided, quæ malè inchoauit, necesse sit consummauerit, tamen alieno periculo nihilo doctiores aut prudentiores facti suapte voluntate ruere volunt in ignem. Verùm vobis charissimi fratres non sic, non sic vobis agendum est: quin potius quod semel Deo promissis, vobis placeat. Atque id aded, vt etiam quotidie renouetis feruorem bonæ voluntatis. Impossibile est enim animum stabiliri in aliquo bono proposito, quamdiu homo fluctuat, aut se non firmat in vno loco. Faciamus igitur hic, quod alibi necesse foret vt faceremus. Virtus vt virtus sit, necesse est vt habeat laborem, habeat quoque sui persecutionem. Familiare licet in virtute, vt quamuis omnem operam nauet, nihil se fecisse, nihil se passam existimet, quemadmodum ediuersò peculiare est iniquitati, vt cum bonos cunctos premat, se premi clamet, propterea quod boni eorum non consentunt iniquitati. In persecutione igitur virtus quæ vera est virtus, crescit: quæ falsa, deficit. Hoc enim solo pacto virtus probatur, si constans, dum persecutionem patitur, inuenitur. Et clarior quoque inter diuersa nobiliorque est, quæ inter prospera. Longè enim plura, atque excelsiora sibi merita comparat, quisquis inter malos, quam qui inter bonos bonus est. Nemo tamen fratres suos aestimare debet malos, licet videat in eis, quæ non sint imitanda, sed mittat hæc diuino iudicio, quamdiu eos ex officio non tenetur iudicare. Sicut domino

domino stent aut cadant. Ipse interim suam conscientiam custodiat: quam non custodiet si vel alios iudicare, vel ex ore aliorum, aut fugiendo vituperium, aut expectando laudem, voluerit habere testimonium. Hoc enim nequaquam securum aut firmum habebit, nisi conscientia, nisi sacra scriptura, nisi denique praelati iudicium consentiant. Tunc enim his testantibus consolari potest seipsum, quod ambulet in lumine, hoc est, in veritate, quod omnibus nobis largiatur Iesus Christus Dei & Virginis filius, in secula benedictus, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De stelle conditione, Magorumq; fortitudine ac deuotione.

Sermo II.

Apparuit benignitas & humanitas Saluatoris nostri Dei, ad Titum 3. Charissimi fratres, quomodo Dei gratia potuisset benignior nobis exhiberi aut maior, quam quod idem, qui est iudex & vindex noster, factus est nobis Saluator? Antehac Deus vocabatur absconditus, Deus ultionum, Deus exercituum, Deus iudicij, cuius omnipotens nomen eius, nunc vocari vult Emanuel, Iesus Saluator. Nec hodie quemadmodum olim, cum ad filios Israel descenderet super montem Oreb, audiuntur tonitrua, nec micant fulmina, nec buccina clangor metum atque formidinem incutit audientibus, nec prohibetur, ne vel radicem quidem montis accedat quispiam: sed monstratur iucunda lux de caelo, nox vertitur in diem, auditur Angelorum iubilis cantantium atque laudantium Deum, dicentiumq;: *Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonae voluntatis.* Mittuntur ab Angelo pastores, & sideris ductu adueniunt reges ab Oriente. Inuenitur infans quidem paruus, sed amabilis nimis in praesepi, Deus & homo. Non iam gentes nobis improperant: *Vbi est Deus eorum? Ecce in terris visus est, & cum hominibus conuersatus est.* Ecce apparuit benignitas & humanitas Saluatoris nostri Dei. Apparuit, & sicut pro omnibus venit, ita omnibus quantum in se fuit, hoc est, quae rebus se benignum ac piū exhibuit. Propterea. n. deposita maiestate, in humana natura, in infirmitate, in paupertate, in labore, & afflictione apparuit, in profundissima humilitate vixit, ut nemo sit, qui illum non requirere audeat, nemo qui accedere metuat. Adde nunc quanta apparuerit benignitas in gentium vocatione, quantum hodie primitias in his Magis gentilitas ipsa Christo misit. Quanta, inquam, pijsimi Dei nostri benignitas, quae hos Magos, ut stellam obseruarent, monuit: ut inuenirent, ostendit: ut agnoscerent, edocuit: ut sequerentur, inuitauit: & ne cuiusvis potestatem metuerent aut tyrannidem, confortauit. Quanta benignitas, quod illis non angelum, non prophetam, (quos fortasse respiciissent) sed quod illis erat familiare, quod illos utpote Astrologos permoueret) stellam misit, quae sua nouitate curiosos in sui admirationem conuerteret, quae sua singularitate ad inuestigandum alliceret: quae denique mirra, sed occulta virtute quadam (quod vel in eius significatione, vel reuelatione discabant) ad sequendum illos attraheret? Mira sane dispensatio: & inscrutabilis sapientia Dei super filios hominum, omnia disponens suauiter: quae nimirum & hominum & gentium moribus condescendens, omnium

Rom. 14.
Testimoni-
um vnde
querendū.
Ioan. 8.

Esaiæ 45.
Psal. 93.
Esaiæ 6.
Esaiæ 30.
Exod. 15.
Esaiæ 7.
Matt. 8.
Exod. 19.
Exod. 20.
Benignitas
Saluatoris
quanta.
Luca 2.
Matt. 2.
Psal. 113.
Baruc. 3.
Tit. 3.

Quare ma-
gos Chri-
stus per stel-
lam & non
per angelū
aut prophe-
tam voca-
uerit.

Sapientia

meditatur operaturq; salutem. Atq; idē Magos hos per ea, quæ familiariter
 eidem consuetudo fecerat, vocat: Ingens namq; ac clarum illis astrum
 ostendit, quod à cæteris multum maximēq; discreparet, puta magnitudine,
 claritate, situ ac motu. Hoc eos de sua natiuitate, qui sidera obseruabant, in-
 format. Simile aliquid Alcalonitis olim atque Gazensibus legitur factum
 (arca Dei capta ac circumducta, dum plagam temeritatēq; suæ vltionem
 quandoq; sentirent ciuitates Philestææ id quod in ipsorum remedium, ho-
 rum diuini fieri iudicabant, populū que tunc illarum regionum crediderat
 atque ordinabant, Deus benigna condescensione firmavit, diuinantium ab-
 solutarum sententiam approbans. Neque enim maiestate sua putauit in-
 dignum, vt vel ibi, quod prophani consultantē definissent, in effectum opus
 perduceret: quemadmodum absurdum hic non iudicauit, vt astrorum con-
 templatiuis nouo fidere nouam suam natiuitatem monstraret. Stella igitur
 Magos, eosq; Philosophos (apud Persas namq; reges erant Philosophi) ad
 præsepe suum adducebat. At postquam adorauerant, postquam munera ob-
 tulerant, postquam in fide iam roborati erant, non per stellam, sed per An-
 gelum illos præmonuit, quo Herodis cauerent insidias. Stella hæc quod
 vna de cæteris, sed quædam virtus inuisibilis (quod Chrysofomo placet, in
 specie stellæ fuerit, vel indeliquet, quod singulari insolitoq; motu, quod si-
 liquis stellis prorsus incongruum est) ab Oriente in Meridiem ibat. Denique,
 quoque quod in die aded erat luminosa, quod sole quoque fulgente videba-
 tur. Quam lucendi virtutem planè nulla alia stella, sed ne luna quidem ob-
 tinet. Vnde de stellis olim creatis, nullam fuisse credenda est. Accedit præterea
 tertia conditio, quod hæc non continuè videbatur: sed nunc quidem præceden-
 ter monstrat & conducit, nunc verò se abscondit, tandemq; iterum se ma-
 nifestans, quo vult, sequentes se perducit. Postremò, quod non excelsum
 habet situm atque motum, sed ad inferiorem aeris regionem descendens, op-
 pidulum monstrat & domum: atque aded locum ipsum, vbi natus erat puer,
 quomodo non singularis atque à cæteris difformis stellæ est indicium? Hæc
 enim nulla in excelsis sita stella posset monstrare. Nam in excelsis stans, quo-
 modo posset tuguriolum illud, quod intrare debebant, monstrare? quomodo
 quidem & oppidulum totum si fuisset monstrandum, stellæ cuius situs erat
 angustum. *Stabat itaque* (quod Euangelista ait) *supra, vbi erat puer, tam vicina*
sanè domui, vt quam ex omnibus designaret, non ambigeretur. Verum hæc
 quidem de stella. Cæterum de Magis quoque quanta hos excitauit deuotio,
 quanta fides permouerit, non est tacendum. Nam vt tam longinquam asse-
 merent peregrinationem, quæ potuisset tantos viros alia ratio permouere,
 nisi deuotio, qua aliquid numinis credebant in infante, cuius tam singulariter
 videbant stellam in cælo? Neque enim, quem quærebant, suæ, sed alienæ cen-
 gentis rex futurus: quare nullum fauorem, nihilq; temporalis gratiæ potestatem
 hic venari. Accedit, quod nec patrem puer hic habebat regem temporali-
 regnantem: quem si habuisset, potuisset planè suspicari, quod in gratiam pa-
 tris honorare voluerint filium. Aut si Christum in regia maiestate, inq; ma-
 iestate atate conspexissent comperitatem, suspecti fortasè haberentur, quod
 ad conciliandum huius sibi fauorem amicitiamq; copulandam voluissent
 adulari. Iam verò, cuius patrem nesciunt, aut fabrum bonum Ioseph puerum
 in pa-

1. Reg. 5.

Chrysof.
 Stella Ma-
 gis exhibitæ
 conditione
 quas habue-
 rit.

Magorum
 deuotio &
 fides cuius-
 modi fue-
 rint.

Magorum
 intentio re-
 cta vt fuerit

VI
A

in pauperis matris gremio latentem, nihil fastuosum, nihil magnificum ibi
cernunt, hunc tamen credunt, hunc venerantur, hunc saluant regem. Quid,
quod ad alienam gentem venientes, ciuitatemq; regiam intrantes, cuius rex
etiam tum viuebat, praestoq; aderat, illo tamen quasi spreto, non metuunt de
alio nouo rege nato sciscitari? Vbi est, inquit, qui natus est rex Iudaeorum?
Quomodo non mille mox gladios à Magi contra vos metuitis nudandos,
qui audetis alium praeter eum, qui tunc regebat regem nominare? Iam verò
non solum nominare audeis, sed, *Venimus etiam*, dicitis, *adorare eum*. Vnde
hic vobis animus, vnde haec fortitudo, nisi ex fide & deuotione? Credebant
puto ab hoc, quem puerum quaerebant sese posse defendi. Nec eos fefellit o-
pinio. Postremo, vt omnino certum sit sola fide atque deuotione attractos,
mox vbi adorauerant, & munera obtulerant, quasi peracto negotio (pro quo
tanta terrarum spatia fuerant emensi) ad propria redierunt. Nihil scandali-
zati Domini infantia, nihil eius paupertate auersi, crediderunt regem, cuius
insignia regni nulla viderunt. Obtulerunt munera ei, quem an denuò essent
in terris visuri, ignorabant. Si tanta fides animauit hos, vt apud alienam ge-
tem neque tumultum populi, neque perseuutionem expauescerent regis ty-
ranni, sed liberi, *Vbi est, qui natus est rex Iudaeorum*, dicerent? quanta putatis il-
los constantia, quanto zelo suae genti postea praedicasse vt ciuium suorum
magistri & testes fierent Christi, idq; potissimè, cum & post stellam ducem
Prophetarum interim testimonia didicissent, & in somnis praemoniti, ab
Angelo accepissent eruditionem? Videte quàm iuste gentium fidem (vt potè
quae Iudaeorum erat futura praestantior) hi viri fide insignes praefigurarunt:
meritò propterea à nobis quoque honorandi, quos nò tam sapientia & glo-
ria mundi spectabiles quam fides (qua per longa terrarum spatia Christum
quarunt) fecit praestantes. Verùm, quanti est facienda horum, qui de remotis
terrae sinibus adueniunt, deuotio, tantum nauseanda planeq; execranda est
Iudaeorum tepiditas, qui nec ad Magorum pietatem, nec ad fidei nouitatem,
nec ad proprii testimonij sui (quod ex libris producunt) veritatè, de loco suo
sunt moti, vt vel curiositate discerent, quis esset rex, qui illos liberare venis-
set, Pensemus nunc fratres charissimi, vtrum Magorum videlicet feruorem,
an ignauiam Iudaeorum malimus imitari. Decet nos (ni fallor) Magorum imi-
tari feruorem, vt nos quoque, quae in Dei nostri cultum sunt, prompta
mente hilariq; corde offeramus. Torpor hinc abscedat omnis, abscedat igna-
uia, abscedat tepiditas, abscedat insipiditas, abscedat amaritudo: vt quae diui-
na sunt, nos delectent, & in opere Domini feruentior sit, plusq; cupiat volun-
tas, quam facultas possit. Deuotio exuperet vires, nec alia adhuc nos moueat
ratio, quam diuinæ vt placeamus voluntati, diuino vt obtemperemus bene-
placito. Magi haud dubium in fide se ipsis continuè perfectiores gaudebāt,
quod non frustra tantq; labores insumpissent, & quem hominem videbāt,
Deum adorant.

Nos quotidie in altaribus charissimi Christum inuenimus. Ibi adore-
mus, ibi noua quotidie deuotione ipsum salutemus, ibi munera, id est, nos ip-
sos, hoc est, quicquid sumus, quicquid valemus, quicquid habemus, siue in
bonis naturalibus, siue gratuitis, ab ipso nos accepisse cognoscamus, ipsi pleno
corde

V x 3

corde

Ibidem Ma-
gorum for-
tudo qua-
ta fuerit.

Ibidem.

Iudaeorum
tepiditas
quam exc-
cranda sit.Magorum
feruor imi-
tandus quis.

corde denuo offeramus in omne eius beneplacitum. eodem præstante, quicquid
Patre & Spiritu sancto uiuit & regnat benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De tribus Magorum muneribus mysticis, & triplici myrrha.
Sermo III.

Obtulerunt Magi Domino aurum thus & myrrham. Matthæi 2. Magna boni
die charissimi est festiuitas, qua primitiæ gentium ad agnitionem filii
Dei vocatæ eidem (licet infanti atque in matris gremio reliden-
ti) munera plena fide obtulerunt. Quorum non solum, ut illuminationem gra-
tulemur, verum etiam imitemur deuotionem admoniti, salutemus matrem
gratiæ, dicentes: Aue Maria. *Obtulerunt Magi Domino aurum, thus & myrrham.*
Sancti igitur viri isti, quos vocatio superna à regionibus longè distantibus
ad Christum visitandum, adorandum, honorandumq; muneribus attraxit,
sicut ipsi vniuersarum gentium, ex quibus sibi Christus elegit Ecclesiam, il-
luminandarum tenere figuram, ita eorum munera, quid offerre debeant
mysticè nos instruant. Ipsi obtulerunt aurum, thus & myrrham. Nos vero
fratres à diuersis regionibus aduocati, & ad Christum hic aduati, studemus
eadem quotidie offerre Christo, quæ semel ipsi obtulerunt. Principio
offerendum est aurum. Per aurum intelligi charitatem quis nesciat? Neque
enim dissonat, quod in Apocalypsi ciudam suaderet emere aurum ignitum,
ut Deo locuples fiat: quandoquidem diuitiæ nostræ emnes (de internis enim
loquimur) in sola æstimantur charitate. Tanto namq; vnusquisq; perfectior,
tanto sanctior, tanto Deo acceptior, tanto deniq; meritis est ditior, quanto
charitate est maior. Crescente enim charitate, crescunt reliquæ etiam virtu-
tes: quemadmodum illa decrecente aut deficiente, deficiunt. Caterum, sine
charitate nullam esse virtutem, nullum meritum, vel ex Paulo ad Corin-
thios manifestissimum est. Est igitur auri oblatio necessaria, ut quicquid ob-
fertis aliud, quiddam agitis, non sine auro offeratis, hoc est, nihil vos ad ag-
dum moueat, quam charitas, nullus respectus ad proprium commodum,
siue id spirituale, siue naturale fuerit, sed pure (ut ita dicam) intentio pla-
cendi Deo.

Aurum my-
sticè chari-
tas ut sit
Apoc. 3.

Nihil sine
charitate
meritorium
1. Cor. 13.

Crocus

Cant. 8.

Eccle. 2.

Ut in aurum

transfor-

mati debeat

mus

Rom. 8.

Thus my-

Fertur Crocus auri appetentissimus optasse ut quicquid rangeret, vertere-
tur in aurum. Ego vobis non minora opto charissimi, ut quicquid corde in-
gitis, quicquid cogitatis aut desideratis, fiat aurum, id est prodeat ex charita-
te. Hoc inquam, opto, hoc vobis precor, & ut pro illo nitamini, suadeo, quo
vestrum nemo sit, qui non in omnibus pure quærat Deum, & extra hunc ali-
ud nihil intendat. Sit in vobis *fortis ut mors dilectio*, extra se alia omnia desinen-
s & consumens. ipsa vero à nullo vincibilis aut corruptibilis, qua tanquam
aurum in igne probati nunquam deficiatis. Quippe quos neque tristitia neque
lata possint separare à charitate, quæ est Christo Iesu, & iam non modo au-
rum offeratis, sed aurum etiam ipsi sitis. Altera est oblatio thus, quam ob-
ferre debemus Christo. In thure deuotionem intelligimus, quæ suavis ac pura
est affectio cordis in Deum, feruentem ac promptum habens animum tra-
dendi

IN FESTO APPARITIONIS DOMINI.

dendi se in omnia, quæ ad Dei pertinent honorem. O quam velociter ascendit hæc virgula fumi ad Deum, quam suaviter olet in conspectu Domini, quam benigne à Deo respicitur, quam potenter illum placat, qui ex sua natura vult misereri: quam dulciter allicit eum, qui sua sponte, vbi receptore inuenit, se effundit: quam violenter denique eum trahit, qui præ dulcedine bonitatis continere se nequit. At è diuerso, quam abominabilis est tepor indeuoti cordis, qui Deum à se auertit, & eidem nauseam prouocat. Hic est eorum, qui pacem & quietem querunt in creaturis, qui naturæ commoda obseruant, qui stant in seipsis, nec suis desiderijs ac sensuum oblectationibus moriuntur, sed cum priuato amore Deo seruiunt. Quare licet, quæ faciunt, bona sint, ea tamen semper potiora ac chariora habent, quæ ex propria voluntate nascuntur. Sua magni aestimant, iudicantes aut aspernantes aliena. Hi parum habent de sui abnegatione: atque ideo thus eorum inquinatum est, deuotio impura. Verùm hi valeant cum suo tepore. Vos dilectissimi quicquid agitis, cum seruore & animi alacritate agite. (*Hilarem enim ditorem diligit Deus*) vt ex thure deuotionis vestræ, suauitatis odor ad Deum ascendat, simulque vos reficiat, & proximos, vestros recreando ad Deum trahat. Sategite pietatis odorem, & bonæ adificationis exempla alterutrum ingerere, vicissimque recipere. Atque si quid minus fortasse ad huius thuris cremationem, quod cordis vestri prunas debeat excitare, in viuientium conuersatione cernitis, ad sanctorum præcedentium, potissimè autem ad Christi exempla recurrite. Horum vitam inspicite, & fragrantissimæ sanctitatis odorem spiritu haurite. Haurite, inquam, & intra vos ita per imitationis studium trahite, vt ex vobisipsis postea proximis vestris idonei sitis deuotionis thura cremare. Sentiant vobiscum viuentes, quod non ignauiter, nec sine fructu sanctorum vitam didicistis. Sic legite, sic audite, vt imitandum semper aliquid in cor vestrum reponatis, Ad hoc iuuat, interdum signum siue (vt ita dicam) memoriale exterioribus oculis apponere. Vt quotiescunque illud præteritis propositæ virtutis admoneamini, vt vel imitandi recalescat desiderium, aut certe gemitus enascatur, quod ab huius virtutis fragrantia adhuc tam dispares, tam distantes, tam denique estis alieni. Anhelate tamen, vt ad hanc oblationem thuris pertingat. Quam reuera mirum in modum felix est, quisquis interno ac iugi desiderio ad Deum seruet, quisquis animo semper parato aduolat, quisquis promptum sese offert ad quarendum ac diligendum Deum, & ad quæcunque alia, quæ ad eius atinent honorem, cultum ac beneplacitum. Verùm, id faciat oportet pure propter Deum, non propter donum, non spe præmij, non metu pœnarum, non etiam propter gratias, aut aliud, quodcunque (quod tamen in incipiente toleratur) ab eodem recipiendum aut habendum, quod non est Deus, sed, vt dixi, sine vilo respectu sui ipsius, nude, pure, ac simpliciter propter ipsum. Rarissima est hæc deuotio, cui tam casta, simplex, pura, deiformisquæ insit intentio, vt nulla ex parte homo querat seipsum.

Tertia est oblatio myrrhæ: quæ vel idèd nouissime recenso, quod sine auro ac thure recte nunquam offertur. Per myrrham enim amaritudinem mortificationis intelligimus, qui sine charitate & deuotione nunquam perficitur. Siue enim patimur, siue operamur, si in Deum ex charitate id non referimus,

351

sticè vt deuotionem designet. Cant. 4.

Deuotionis veræ efficacia quanta. Tepiditas abominabilis coram Deo vt sit.

2. Cor 9. Alacritas in diuinis Deo gratissima vt sit.

Christi & sanctorum gesta sedulo vt meditando imitandaque. sint.

Quanta puritate nitere debeat intentio nostra.

Mirtha mysticè quid sit.

Nihil esse
sue charita-
te Deo ac-
ceptum.
Mirra tri-
plex Christo
offerenda
quæ.

Mortifica-
onis diffi-
cultas qua-
ta.

Quid in-
ter sit inter
sentire & a-
mare dele-
ctationes.

Creaturis
quomodo
utendum
sit.

Secunda
myrrha
quæ sit.

Voluntatis
propria
mortifica-
tio quæ.

feremus, laborem frustra infamimus. Sape enim huiusmodi opera, qui-
uis de genere sint bonorum, & speciem præterea pietatis habeant, si tamen
ex charitate non procedunt, adeo sunt inquinata, adeo corrupta, ut etiam
pœnarum vltimum metu non careant. tantum abest, ut laude aut premio
donentur. Est autem, quæ Christo offertur, myrrham triplici differentiâ.
Prima est voluptatum ac delectationum sensibilium abdicatio, abnegatio
quæ desideriorum propriorum, & mortificatio priuati amoris. Hæc, n. o. or-
tet cætera omnia vitia inde, hoc est, ex priuato amore nascentia, reuincenda
ac mortificare, alioqui Deum non inuenimus. Amarum est assæta relinque-
re, amarum est contra seipsum pugnare, amarum est amata abicere, amarum
est desiderata sibi interdiceret, atque amorem ipsum in se persequi vltimum.
amarum est, quod delectat, subtrahere, quod molestum est, sibi ipsi ingerere.
Et tamen hæc est myrrha, quam offerri oportet, & neq; ad dextram neq; ad
sinistram declinare. Est itaque myrrha amara & tanto amarior, quanto de-
lectatio ad creaturam ante in te fuerat maior. Sed dicit aliquis: Quomodo
ut sine delectatione viuam, potest fieri? Nunquid non edendum, nunquid non
bibendum est? & quid esurientem aut sitientem æque delectat, ac cibum aut
potus? Sic dum frigore lædor, quomodo absque delectatione calefiam? Non
video, si natura manebit natura, quomodo hæc corporis commoda, sine
quibus non viuatur, nullam etiam infra necessitatis metas admissa adierant
consolationem. Respondendum, longissimo à se distare interuallo, delectatio-
nem querere seu amare, eamque ad interna recipere: super hac item gaudere,
consolari aut requiescere, quæ omnia prohibita sunt à Deo. Et delectationem
sentire quidem propter creaturas humanæ infirmitati necessarias, non ti-
men amare, hoc est, creaturis vti propter necessitatē, licet nō sine delectatio-
ne, non tamen propter delectationem. Quia alia nō restat euadendi via, quā
ut creaturis necessarijs utamur, quomodo creatæ sunt, ad finem, ad quem
creatæ sunt, id est, ad naturæ sustentationem, siue delectent, siue non delectent.
Itaque delectatio in exteriori sensu si versatur, ibi maneat, id est, ad interna
non recipiatur. Nec ibi maneat ut quiescat, aut ibi foueatur. sed ibi mane-
at, hoc est, interiora non penetret, sed cum actu præterfluat & transeat, at-
que ita pereat, ut huius etiam memoria & imago, si possibile est, ad men-
tem hominis non pertingat. Moriendum igitur est delectationi creaturarum,
ut non queratur, non ametur tãquam aliquid propter se delectatio. Non aut
propterea moriendum est casto vsui creaturarū. Vnde quia sine creaturis viu-
re nequimus, si in harū vsu delectatio non quesita, non vocata occurrat, sen-
tiatur quidem, sed quasi nō sentiretur, sentiatur, id est, sentiatur foris in sensu
exteriori, & intus nesciatur, id est, non ametur, nec super ea gaudetur. Care-
rum, non solum delectationi vitiosa, verum etiam naturali ut moriatur,
conandum est: imo cuiuscumque etiam consolationi extra Deum abrenunciandi,
& omnia, quæ sub Deo sunt, superanda atque supergredienda: sint dona con-
solationesve à Deo, sint amicitia honesta & familiaritates cum sanctis Dei
hominibus, sintve alia quecumque inferiora Deo, in quibus omnibus neque
gaudendum neque quiescendum est, sed in solo Deo. Ad quæcunq; alia, ut in
finem vltimum, sunt destinanda. Inde liquet, quod volebam pro altera spe-
cie mortificationis dicere, videlicet ut non solum delectationibus abrenun-
ciat.

ciet, sed desiderijs etiam ipsis habendi moriatur homo, ad omnia paratus, & in vtramque partem resignatus: ad habendum scilicet & ad carendum, ad operandum & quiescendum, ad aduersa & prospera recipienda, quasi is qui non habet opinionem nec propriam voluntatem, sed nutu atque ductu regitur alieno, hoc solum putans optimum, quicquid sua, hoc est, propria voluntate non fuerit enatum, ut in omnibus abnegatio sui habeat in eo locum. Itaque studet mori omnibus desiderijs, quæ ex priuato nascuntur amore, & soli diuinæ prouidentiae sese credit, huicque innititur. Hinc tertia species mortificationis apparet, quando etiam in his, ubi quærit Deum, & quæ secundum scripturas, & iuxta sanctorum exempla videtur debere eligere, resistitur ei & impeditur, aut quasi etiã Deus eius profectui vellet resistere, ab eodem quoque relinquitur atque proicitur: expositus denique omni tentationi non iuuatur ab eo, sed, ut dixi, quasi repugnaret eius studijs bonis diuina iustitia, ita quæcunque incipit, propulsantur, & intereunt, aut prohibentur, ac infirmitatibus interceptiuntur. Si iam inter hæc omnia potest mori proprio sensui, propriæque voluntati, ut non malit Deo seruire, quomodo sibi propria voluntas suggerit, aut quomodo suadet propria deuotio, aut quomodo suæ complexioni, atque naturæ, statuiue videretur magis accommodum: sed quomodo Deo placet ut seruiatur sibi, sequens illius tractum, & accipiens omnia impedimenta de eius manu, & nihilo minus tamen studium proficiendi non deserat, tamen in nullo videatur proficere & progredi, sed ad imperfectiora semper destinari. Hic si inærea confidat Deo, si innitatur prouidentiae diuinæ, si mori denique studeat omni proprietati, eligens, si Deo ita placeat, nouissimum pro Dei amore habere locum inter omnes saluandos, speretque omnia sibi optima à Deo euenire, nec diffidat de bonitate diuina, cui se totum credit, hic offert myrrham mortificationis probatissimam. Iam fratres charissimi oblationem puero facturi, pro his tribus muneribus Domino supplicemus. Rogemus puerum ipsum, ut in corda nostra ponat hæc tria, quæ illi offeramus munera. Neque enim alibi quærenda sunt, neque inuenienda, sed ab ipso petenda atque donanda. Donet igitur nobis puer Iesus, quod illi offeramus ad laudem Patris & Spiritus sancti, qui est Deus benedictus in secula, Amen.

Tertia myrrha probatissima quæ.

IN EADEM SOLENNITATE.

De triformi Ecclesia statu, alijsq; varijs per munera Magorum significatis.
Sermo IV.

APERTIS thesauris suis obtulerunt Magi munera, aurum, thus & myrrham. Matthæi II. Si venerabilium Magorum fratres charissimi confideremus studium, vigilantiam, fidem, laborem, pietatem, munificentiam in Iesu, magna nobis oboritur confusio, quod hi vni suæ gentis crediderint vati, propter vnicum oraculum solliciti stellam expectauerint, sequuti fuerint, Christum quæsierint, eumque infantem ac pauperem, & in loco admodum vili inuenientes, adeo scandalizati non fuerint, nec trepidauerint, ut adorauerint etiam, muneraque eidem obtulerint. Nos verò post innumera Prophetarum

Yy

phetarum

phetarum vaticinia, post Euangelij testimonia, post quotidiana deinde in scripturarum, & inter beneficia innumera, quæ perinde nobis Cantum prædicant, aridi & desides manemus. Itaque sermonem facturus sum quo cuiuspiam possim aut tentem oblectare deuotione, sed ne ordinis vobis præterisse consuetudinem, quanto lectioes hodie fuerunt prolixiores, tanto breuius ego dicam. Igitur prætergrediens Balaam vaticinium, stellæ ortum, Magorumque tacens legationem, eorundem item deuotionem, prædium, adorationem, cultumque, de munerum significatione, hoc vnum dicam. Sicut hi tres Magi (quod nostis) vixote primitiæ gentium in fide, quibus se puer Iesus, post reuelatione sui pastoribus Iudæis factâ, cognoscens, adorandumque exhibuit: sicut, inquam, hi Ecclesiam ex gentibus conuersam significabant: ita tria eorundem munera, tres illos sanctiores Ecclesiæ status, seu viuendi ordines, quibus conuersa gentilitas Deum foret honoraturâ, præsignabant. Sanctiores, inquam, non officij genere (neque enim prælatorum aut sacerdotum nunc excellentiam statim prædicare, sed præminentia vitæ. Sunt autem hi Martyrum, Virginum, Monachorum, quos non aliter sane ac tria nobilissima munera nunc regi suo offert Ecclesia ex gentibus conuersa.

Et Martyres quidem per charitatem velut aurum rutilantes, patientia stabiles, fide integri, confessione lucidi, qui in tormētis & passionibus perinde ac aurum in igne probati, fideles inuenti sunt. Quippe quos nullatubulatio à fidei integritate potuit corrumpere, nullum genus mortis à charitate Dei separare. Vnde nihil mirum, si per aurum signentur, quando eam scriptura refert: *Tanquam aurum in fornace probauit electos Dominus. Et quod holocausti hostiam accepit eos.* Verum ne quis putet hunc ordinem sanctiorum, videlicet martyrum, Ecclesiæ his temporibus deesse, propterea quod olim in Ecclesiæ nascentis initio solum, & iterum in fine mundi, velut in extremum crederentur pro fide martyres palam coronari, hac vero tempestate cum fidei desit persecutio, omnesque sint Christiani, nemo martyrij possidetate coronari, dicendum, profectò ne hodie quidem in coetu credentium martyres deesse, quandoquidem non solum pro fide, verum etiam pro innocentia, pro iustitia, pro veritate, mors suscepta martyrem facit: Abel, Iohannes Baptista, Thomas Cantuariensis, alijque multi in medium veniant, quibus nemo martyrum non tribuit coronam, quorum tamen nullus pro fide occubuit. Sed innocentem, iustum ac Deo acceptum Abel fratris inuidia, propter terum, id est, Baptistam zelosum, quod illicitas nuptias arguisset, adulterii libido: tertium Ecclesiæ defensorem, ac iurium libertatumque eius pro pietatorem, crudelitas regis extinxit. Quæ quum ita se habeant, credendum est Ecclesiæ etiam nunc Deo offerre complures, ceu aurum probatissimum, martyres, qui damna bonorum suorum, qui corporis dolores, qui pressuras cordis, qui persecutiones, qui tandem mortem excipere malunt, quam iniquitati consentire ad iniquitatem. Quid quod multorum hodie, quos zelus domini Dei comedit, corda intus tristitia tabescunt, videntes Christi contemptum, Ecclesiæ opprobrium, damnationem animarum? Quid quod multorum vitam grauis animarum periclitantium cura, aliorum, quod quasi sub prætationibus horrendis opprimuntur, anxius timor abbreviat? Et quid in-
tere si

Numer. 24.

Lucæ 2.

Magi tres
eorumque
munera
quid mysti-
ce designet.Status Ec-
clesiæ san-
ctiores tres
qui sint.Proue 17.
Eccl. 2.
Roman. 8.Martyres
sancti cur
recte per au-
rum designentur.
Sapient. 3.Martyrem
quid efficiat.
Gene. 4.
Marc. 6.Martyres e-
tam hodie
in Ecclesia
non deesse.Psalm. 48.
Martyrium
spirituale
quod sit.

gerest, subita violenta, sic morte necari, an diu patiendo, vitamque quasi ex-
 hauriendo consumit. Taceo nunc de iustis, iniurias, metum, exilia, perse-
 cutiones, bonorum temporalium (& quod his grauius est) famæ spoliatio-
 nes, quæ hodie ab hæreticis Lutheranis boni patiuntur Christiani, & præci-
 piue monachi: vnde vitam arumnosam, ac velut infamem agere coguntur,
 cui plerique mortem præferrent. Prætereo quoque alia martyrij genera,
 quibus sine ferro coronam comparari posse astruunt diui Gregorius & Ber-
 nardus. Hactenus de martyribus. Alterum Ecclesiæ munus, quod Christo,
 offertur, status est virginum, in thure præsignatum. Siquidem gratissimum
 Deo spirat odorem candida virginitas. Scribunt Plinius & alij, arbores thuris
 pro fructu & gummi colligendis non incidi licere apud Arabes, nisi à sacris
 sacerdotibus & religiosis: & hoc eo tempore, quo à mulierum complexu sint
 impolluti, sicque virtutem thuris fieri meliorem: quod quantum huic nostro
 intellectui faueat, facile est videre. Accedit, quod thus sicut contusum in ig-
 nem ponitur, vt & odoris fragrantia fetorem repellat, cerebrum confortet,
 & fluxum humorum restringat: ita virginitatem, ne vana sit, expedit tribu-
 latione tandi, & in puluerem, id est, in humilitatem, vt modica sit in oculis
 suis, redigi, igneque deuotionis, hoc est, charitatis seruore cremari, vt li-
 bidinis fluxum extinguat, cerebrum, hoc est, rationem (quam luxuria bru-
 talem efficit) confortet, ac boni odoris exemplo, seu fama alios reficiat. Vbi
 hoc quoque considerandum, quod thus in arbore nouella candidior est, in
 veteri efficacior, quod quantum conueniat virginitati, quæ in adolescentia
 pulchrior ac gratiosior, in senibus verò solet esse perfectior atque feruenti-
 or, quis non vdeat? Veruntamen in vtrisque haud dubium rarum valde, sed
 longe preciosissimum Ecclesiæ munus. Postremo, per myrrham Monacho-
 rum genus, quod in penitentiæ vita constitutum, intelligitur, quodque
 mortificandis passionibus, restringendisque affectibus insistit. Siquidem huius
 vita professores mundo penitus student mori, & Christo consepeliri. Vnde
 liquet, vt quisquis illorum ad hæc nõ adnititur, certum esse quia monachus
 non est. Et heu quotus hodie est, qui mortificandis passionibus: imò qui non
 potius fouendis proprijs voluntatibus totus insistit? Inter canobitas igitur
 valde pauci veri sunt, quibus sanctum hoc nomen solitarij, atque plangentis
 siue tristis, ex opere & bona actione conueniat. Vides alios monasticum ha-
 bitum portare (& qui se etiam non paucis perfectiores æstimant) ad chorum
 ire, & ceremoniarum onera veluti asinos saccos portare: de mortificatione
 verò vitiorum, de interna vita, de spiritu, de eleuatione ac vnione mentis
 cum Deo, parum aut nihil sentire. Verum, reuertamur ad propositum. Dixe-
 ram tres Ecclesiæ status ordinesve his tribus Magorum muneribus significa-
 ri. Probe quidem: Veruntamen licet tria hæc munera in tribus statibus, quasi
 tribus ordinibus Ecclesiæ distinctim Christo offerantur, nihilominus tamẽ
 à quouis homine singula simul Deo possunt offerri. Nam quisquis per chari-
 tatem ita heret Deo, vt nulla illum tribulatio soluere, nulla aduersitas dei-
 cere, nulla tentatio possit corrumpere: hoc est, quem *neque mors, neque vi-*
ta, neque instantia, neque futura, neque cætera quæ Apostolus enumerat, possunt
separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu: hic profectò aurum Deo offert
 pur-

Gregorius.
Bernardus.
Virginitas
cur recte
thuri com-
paretur,
Plinius.

Monachorū
genus cur
per myrrhā
recte desi-
gnetur.

Quomodo
quis aurum
mysticè
Deo offerat,
Roma. 8.

Thus quomodo mystice offerendum fit Deo.

1. Theff. 4. Myrrham quomodo quis mystice Deo offerat.

Vota monastica qui Magorum tria munera designant.

purgatissimum. Idem si voluptatibus carnis & sensualibus delectationibus (quatenus temperanter fieri oportet) abdicatis, sciuerit creaturis ad solam necessitatis ministerium uti, sciuerit quoque vas suum possidere in sanctificationem & honorem, non in passionem desiderij, castam interea ac mundum Deo vouens animam, thus candidum odoriferumque credendus est obtulisse. Qui si denique proprias non modo voluntates sciuerit mortificare, verum etiam consilia & iudicia sua contemnere, carnem affligere, alterius iustitibus subijci, alieno consilio intrepidus inniti (quod alioqui tum doctis, tum deuotis haud exigua est pugna) proculdubio sanctae mortificationis myrram exhibet Deo. Addendum postremo (ut etiam nobis non nihil tribuamus) haec tria munera tribus in religione monastica respondere votis. Siquidem per votum paupertatis non modo aurum, sed etiam mundum offerimus Deo vniuersum, quippe qui posthabitis omnibus, soli Deo innititur, nihil de hoc mundo, quatenus ad dominium respicitur, habentes, & in Christo omnia, hoc est, nihil extra ipsum concupiscendo possidentes. Porro per votum castitatis, quod dictum est, offerimus thus. Myrrham verò per obedientiam votum, per abnegationem nostri & omnimodam mortificationem. Quae omnia vtinam sicut à nobis exigentur districtè, ita fideliter soluamus & deuotè, praestante Domino nostro Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

IN SOLENNITATE PURIFICATIONIS BEATAE MARIAE SEMPER VIRGINIS.

Cuiusmodi esse debeamus, ut Christum intra nos digni simus suscipere.

Sermo I.

Cantic. 4. Luc. 1. & 2. Humilitas Mariae virginis quant.

Humilitas Iesu quanta. Luc. 2. Leuit. 12. Leuit. 17.

Actor. 1. Matth. 11.

Accepit puerum Iesum Simeon in vlnas suas. Luc. 2. Cùm sanctum Euangelium nobis nocte legeretur, nullum nostrum arbitror fuisse iracundum charissimi, quem non humilitas pudicissimae Virginis, subiectio & obedientia Iesu infantis, alacritas denique & deuotio sancti Simeonis, ad compunctionem mouerit: quandoquidem virgo mundissima tota pulchra, & tota semper immaculata, sine viro fecunda, sine dolore puerpera, & post partum manens integra, ut alia quæuis mulierum, & quæ fontem genuerit claritatis & puritatis, velut immunda, purificationis compleuit ritum: sed nullo volens gaudere priuilegio sanctitatis, nulla præminencia fieri singulari nulla prærogatiua cæteris haberi præstantior, sed inter alias mulieres peccatrices, corruptas & immundas, ut illarum vna non erubuit reputari. Deinde filij Dei humilitatem, subiectionem & obedientiam quis non miretur? Impudicus perinde ac si peccator esset, voluit circumcidi, quum legi non tam esset obnoxius, quam à peccato fuit alienus. Hodie verò, & ut peccator per hostiam expiari, & ut seruus quinque voluit siclis redimi. Sic iam primum ingrediens mundum, viam humiliationis non tam sermone, quam opere voluit docere. Atqui verbo quidem tacuit infantulus, quod exemplo nunquam non predicauit. *Discite, inquit, à me, quia mitis sum & humilis corde.* Cæterum, hæc meditari tamen multum ad profectum nostrum attineat, tamen quasi super virtutem est nostram tantam Saluatoris perfectionem imitari. *Quantumcunque*